

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 юли 1986 година*

По дело 149/85

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от Cour d'appel, Paris (Франция) (11ème chambre des appels correctionnels) (11-то наказателно апелативно отделение на Апелативния съд, Paris) в производството, висящо пред този съд между

Roger Wybot

и

1. Edgar Faure,

2. Librairie Plon,

3. Ministère Public (Прокуратурата)

относно тълкуване на член 10 от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности,

СЪДЪТ,

в състав: г-н U. Everling, председател на състав, в качеството на председател, г-н K. Bahlmann и г-н R. Joliet (председатели на състав), г-н G. Bosco, г-н O. Due, г-н Y. Galmot и г-н T. F. O'Higgins, съдии,

генерален адвокат: г-н M. Darmon,

секретар: H. A. Riühl, главен администратор,

след като взе в предвид заключенията дадени от:

а) за г-н Wybot, от г-н D. Soulez-Larivière и J. Labbé, от адвокатска колегия Paris,

б) за г-н Faure, от г-н R. Bondoux, от адвокатска колегия Paris,

в) за г-н Librairie Plon, в устната фаза, от г-н J. Lisbonne, от адвокатска колегия Paris,

г) за Комисията на Европейските общности, от г-н H. van Lier, член на преният отдел, в качеството на представител.

И информацията предоставена от името на Европейския парламент от нейния юрисконсулт г-н F. Pasetti Bombardella и от нейния правен съветник г-н R. Bieber,

* Език на производството: френски.

След като изслуша заключението на генералния адвокат представено на съдебно заседание на 3 юни 1986 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 9 май 1984 г., получено в Съда на 17 май 1985 г., Cour d'appel (Апелативен съд), Paris, отнесъл до Съда преюдициален въпрос по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на член 10 от Брюкселския протокол от 8 април 1965 г. относно привилегиите и имунитетите на Европейските общности (наричан по-нататък „Протокола“).

2. Този въпрос е бил повдигнат в хода на апелативното производство, заведено от г-н Roger Wybot срещу Решение на Tribunal correctionnel (Наказателния съд), Paris, който е обявил за недопустимо дело за клевета, заведено от г-н Wybot, тъй като то е било насочено срещу г-н Edgar Faure, който към датата на призоваването е бил член на Европейския парламент.

3. Tribunal correctionnel е установил, че призовката е била връчена на 27 януари 1983 г., и че Европейският парламент е бил в сесия от 9 март 1982 г. до 7 март 1983 г., въпреки че в действителност не е провеждал заседание на 27 януари 1983 г., и се е позовал на член 10 от Протокола, според който: „По време на сесии на Асамблеята, нейните членове се ползват ... на територията на своята държава с имунитета, предоставен на членовете на техния парламент“.

4. Cour d'appel обаче не е бил сигурен в действителния обхват на думата „сесия“. Той се е позовал на Решението на Съда от 12 май 1964 г. (дело 101/63 г., Wagner срещу Fohrmann, Recueil, стр. 381), в което той е постановил, че „Европейският парламент, следва да се счита, че е в сесия дори тогава, когато в действителност не заседава, до момента на закриването на годишните или извънредните сесии“. Той е преценил обаче, че това тълкуване би могло да бъде преразгледано с оглед на промяната в правното положение след влизането в сила на 8 април 1965 г. на Договора за създаване на Единен съвет и Единна комисия на Европейските общности (наричан по-нататък „Договора за сливане“), който *inter alia* е изменил редица разпоредби на Договорите, които се отнасят до сесиите на Европейския парламент. На основата на тези изменения, той е заел становище, че Европейският парламент е установил практика, според която сесиите продължават през цялата година.

5. С Решението си от 9 май 1984 г. Cour d'appel, Paris, е отнесъл до Съда следния въпрос за преюдициално тълкуване:

„На основата на настоящата формулировка на съответните разпоредби и на практиката на Европейския парламент, следва ли член 10 от Протокола за привилегиите и имунитетите на Европейските общности да бъде тълкуван като предоставящ на членовете на Европейския парламент постоянен имунитет за цялата продължителност на техния мандат или само имунитет по време на определени периоди на годишните сесии“

6. В своето становище г-н Wybot, граждански ищец по главното дело, твърди, че Решението от 12 май 1964 г. тълкуващо думата „сесия” се е основавало на различно правно положение, което впоследствие е било коренно променено с Договора за сливане. По силата на действащите разпоредби преди 1965 г., т.е. член 22 от Договора за ЕОВС, който е предвиждал откриване на годишната сесия на втория вторник през май и закриване най-късно в края на финансовата година, т.е. – 30 юни всяка година, и член 139 от Договора за ЕИО и член 109 от Договора за ЕОАЕ, които са предвиждали откриване на сесията на третия вторник през октомври, но се са предвиждали дата за закриване на сесията, неизбежно е имало период, през който парламентът не е бил в сесия и неговите членове не са имали право на имунитет. Член 27, параграф 1 от Договора за сливане, изменящ тези разпоредби, предвижда единна годишна сесия, която, според практиката на Европейския парламент, в момента продължава цяла година.

7. Според г-н Wybot, разпоредбите в сила след 1965 г., съчетани с практиката на Европейския парламент, правят невъзможно свикването на извънредни сесии по силата на член 22 от Договора за ЕОВС, член 139 от Договора за ЕИО и член 109 от Договора за ЕОАЕ, въпреки че в Решението си от 12 май 1964 г. Съдът ясно е постановил, че „понятието за „годишни сесии” трябва ... да бъде разглеждано по начин, който позволява съчетаването му с възможността за извънредни сесии”. В допълнение към това, ако сесията би се провеждала през период, обхващащ цялата година, това би довело до: заместване на системата за имунитет „по време на сесиите” със система за имунитет по време на целия мандат на члена; недопускане на каквито и да е съдебни дела срещу членовете на Европейския парламент в собствената им страна през цялата продължителност на техния мандат; създаване на различие между имунитета, с който се ползват членовете на Европейския парламент, и имунитета, с който се ползват членовете на националните парламенти, в нарушение на член 10, алинея 1 от Протокола; обезсмисляне на член 10, алинея 2 от Протокола, който предоставя имунитет на членовете на Европейския парламент „докато те пътуват към и от мястото на провеждане на заседание на Асамблеята”. Той твърди, че такъв резултат би могъл да бъде избегнат, само ако тълкуването на думата „сесия” се ограничи до периодите, през които Европейският парламент действително заседава.

8. Г-н Faughe, обвиняемият по главното дело, счита, че съответните разпоредби на Договорите и Протокола, във версията им след 1965 г., не променят съществуващото преди това положение и че практиката, следвана от Европейския парламент от тази дата нататък, не се различава от предишната практика, така че няма основание да се изменя тълкуването на думата „сесия”, дадено от Съда с решението му от 12 май 1964 г.

9. Комисията на Европейските общности посочва, че дори преди 1965 г. практиката на Европейския парламент е била да закрива своята годишна сесия едва в навечерието на откриването на следващата годишна сесия. Комисията обяснява, че сесиите е можело да бъдат прекъсвани и възстановявани. Тя добавя, че няма основание да се направи заключение, че след 1965 г. разпоредбите относно сесиите или практиката на парламента са били съществено изменени в сравнение с предходния период. Както по време на фактите, които са довели до дело 101/63 г., годишните сесии на Парламента следват една след друга без прекъсване.

10. В съответствие с член 21 от Статута на Съда на ЕО, Европейският парламент беше поканен да предостави информация относно заключенията във връзка с обхвата на парламентарния имунитет, който според неговото становище следва от правните разпоредби относно организацията на неговите сесии и неговата практика в това отношение. Той е посочил, че при липса на каквото и да е определение на думата „сесия” в Договорите, или на каквито и да е ограничения на продължителността на сесиите в Договорите, единствено парламентът може да определя продължителността на своите сесии; той е направил това, като е преценил, че всяка сесия ще трае една година. Парламентът подчертава, че това решение отговаря на действителното положение, тъй като, като не се вземат предвид месец август и коледните и новогодишните празници, дейността на Европейския парламент и на неговите многобройни органи (Бюрото, Разширеното бюро, Колегията на квесторите, *ad hoc* комитети, парламентарни делегации) на практика продължава без прекъсване през цялата година.

11. С оглед да се отговори на въпроса на Cour d'appel, е необходимо на първо място да се прецени дали член 10, алинея 1, буква а) от Протокола, според който членовете на Европейския парламент се ползват „по време на сесиите на Асамблеята ... на територията на собствената им държава с имунитета, предоставен на членовете на техния парламент”, изисква това препращане към националното право не само с оглед да се установи действителния обхват на имунитета на членовете на Европейския парламент, но също така и с оглед да се даде тълкуване на думата „сесия”.

12. Следва да бъде посочено, че в това отношение, член 10 изрично се позовава на понятието за сесия на Европейския парламент. Следователно позоваването на националното законодателство с оглед да се тълкува това понятие би било несъвместимо не само с формулировката на Протокола, но и със самата цел на тази разпоредба, която е насочена към осигуряване на имунитет за еднакъв период за всички членове на Европейския парламент, независимо от тяхната националност.

13. Следователно, с оглед на предходните съображения, следва да бъде постановено, че продължителността на сесиите на Европейския парламент може да бъде определена единствено като се има предвид правото на Общността.

14. Следователно е необходимо да се установи, дали съществуват разпоредби, които определят продължителността на сесиите на Европейския парламент.

15. На първо място, следва да бъде посочено, че член 22, алинея 1 от Договора за ЕОВС, член 139, алинея 1 от Договора за ЕИО и член 109, алинея 1 от Договора за ЕОАЕ бяха отменени с член 27 от Договора за сливане със следващата разпоредба: „Асамблеята провежда една сесия годишно. Тя следва да заседава, без да е необходимо да бъде свикана, на втория вторник през м. март”. Никакви указания по отношение на продължителността на сесията не могат да бъдат извлечени, дори косвено, от другите разпоредби на договорите, които се отнасят до Европейския парламент.

16. Следователно при липсата на каквато и да е разпоредба в Договорите по въпроса, определянето на продължителността на сесиите попада в правомощията на Европейския парламент да приема правила за своята вътрешна организация по силата на член 25, алинея 1 от Договора за ЕОВС, от член 142, алинея 1 от Договора за ЕИО и член 112, алинея 1 от Договора за ЕОАЕ, които предвиждат, че „Асамблеята приема

вътрешен правилник с мнозинство от своите членове”. Както е видно от Решението от 10 февруари 1983 г. (по дело 230/81 г., Grand-Duché de Luxembourg/Parlement européen, Recueil, стр. 255), това правомощие на Европейския парламент да решава относно вътрешната си организация му позволява да взема „подходящи мерки за осигуряване на нормалното функциониране и провеждане на неговите заседания”.

17. Следователно решението относно датата на закриване на всяка годишна сесия попада в неограничената власт на Европейския парламент. Трайната практика на Европейския парламент до момента е била, сесията да продължава цяла година и да се закрива едва в навечерието на откриването на новата сесия.

18. Следва да бъде отбелязано в това отношение, че дейностите на парламента не се ограничават до провеждане на заседания, които, според неговата практика, се провеждат всеки месец в продължение на една седмица, с изключение на месец август.

19. Както парламентът е обяснил на Съда в общи черти, неговите дейности в изпълнение на възложените му задължения по силата на Договорите и вторичното право далеч надхвърлят единствено провеждането на заседания и практически се простират върху цялата година.

20. Следва да се отбележи, че както в случая с всяко пленарно заседание с голям брой членове, следва да се предхожда от подготвителни заседания на парламентарните комитети, чиято задача е да подготвят проектите на резолюции, които следва да се внесат в асамблеята, както и от заседания на политическите групи. Доколкото парламентът, при упражняване на своето правомощие да определя вътрешната си организация, е определил една седмица месечно за заседания на комитетите и една седмица месечно за заседания на групите, следователно работата на парламента се разпростира най-малко на три седмици месечно, с изключение на месец август и коледните и новогодишните празници.

21. В допълнение към това, за да изпълнява задачите, възложени му от Договора, Европейският парламент е създал редица постоянни или временни органи, като Бюрото, Разширеното бюро, Колегията на квесторите, *ad hoc* комитетите и парламентарните делегации, които изпълняват специфични задачи независимо от пленарните заседания.

22. С оглед на тези констатации, следва да бъде установено, че дейностите на Европейския парламент и на неговите органи на практика продължават през цялата година без прекъсване, с изключение на месец август и коледните и новогодишните празници. Едно тълкуване на думата „сесия”, което ограничава имунитета до периоди, когато парламентът действително заседава, би застрашило извършването на дейностите на парламента като цяло.

23. Остава да бъде определено, дали практиката, следвана от Европейския парламент не обезсмисля член 22, алинея 3 от Договора за ЕОВС, член 139, алинея 2 от Договора за ЕИО и член 109, алинея 2 от Договора за ЕОАЕ, по силата на които не само мнозинство от членовете, но и Съветът и Комисията имат правото да поискат свикване на извънредна сесия. В съответствие с разпределението на властите между институциите, предвидено в договорите, практиката на Европейския парламент не

може да лиши другите институции от прерогатива, предоставена им по силата на самите договори.

24. Член 9, параграф 5 от Процедурния правилник на Европейския парламент изрично предвижда, че парламентът може да бъде свикван „извънредно”. Най-малкото в един случай самият парламент, преди приемането от Съвета на Регламент № 1293/79 г., обявен за нищожен от Съда с Решението му от 29 октомври 1980 г. (по дело 138/79 г., Roquette срещу Съвета, Recueil, стр. 3333), е обърнал вниманието на Съвета на възможността, с която той разполага по силата на член 139 от Договора за ЕИО да поиска извънредна сесия на Европейския парламент, за да получи необходимото становище на парламента относно планирана мярка, която е следвало да бъде приета в много кратки срокове. Следователно трябва да бъде постановено, че упоменатите погоре разпоредби на Договорите напълно запазват своето действие, когато Европейският парламент в рамките на своите правомощия вземе решение да закрие годишната сесия рано.

25. Доколкото в член 10, алинея 2 от Протокола, според който членовете на Европейския парламент също така имат право на имунитет, „докато пътуват към или от мястото на провеждане на заседанието на Асамблеята”, не може да бъде противопоставен на тълкуване на думата „сесия”, което тълкуване с оглед на практиката на Европейския парламент гарантира, че всичките цели на този параграф са постигнати, макар и чрез друга разпоредба. Освен това този параграф не е безполезен, например, в случай че Европейският парламент закрие годишната си сесия рано.

26. На последно място, по отношение на възражението, че такъв широк имунитет прави на практика невъзможно, понякога за много дълъг период, завеждането на съдебно дело срещу член, следва да бъде припомнено, че Европейският парламент, както и националните парламенти, има правото да сваля имунитета на член по силата на член 10 от Протокола.

27. Следователно отговорът на въпроса на Cour d'appel следва да бъде, че член 10 от Протокола от 8 април 1965 г., който предоставя на членовете на Европейския парламент имунитет „по време на сесиите на Асамблеята”, следва да бъде тълкуван като означаващ, че Европейският парламент следва да бъде считан, че е в сесия дори тогава, когато не се провеждат заседания, до момента на вземане на решение за закриване на неговата годишна или извънредна сесия.

По съдебните разноси

28. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, която представи становище пред Съда, както и от Европейския парламент, който предостави информация на Съда съгласно член 21 от Статута на Съда на ЕО, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, повдигнат пред него от Cour d'appel, Paris, с Решение от 9 май 1984 г., реши:

Член 10 от Протокола от 8 април 1965 г., който предоставя на членовете на Европейския парламент имунитет „по време на сесиите на Асамблеята”, следва да бъде тълкуван като означаващ, че Европейският парламент следва да се счита в сесия дори тогава, когато не заседава, до момента на вземане на решение за закриване на неговата годишна или извънредна сесия.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 юли 1986 година.

Подписи